

f.eks. til en tur forbi Sinnesetrene og en imponerende «canyon» over fjellet til Vassli.

Vil man spare bilen en dag kan terrenget rundt Aanvannet øst for Kyrksæterøra nåes etter en times gange.

Sjette dagen kan Ruten (1040 m) bestiges. Dette krever 20 min. biltur og godt vær. Utsikten fra toppen er eventyrlig.

Og så siste dagen. Det må bli turen fra Rovatnet over Leiråvannet, Skarsvannet og opp på Todalskjølen.

Men til turistene de første årene:

Bli ikke overrasket over å gå disse turene uten å treffe folk. Spør dere på forhånd spesielt frem etter de stier som måtte finnes. Dyrelivet er fremdeles rikt og fiskemulighetene er nok ikke på langt nær utnyttet. Og husk at disse skisserte turene bare bør være som en rettleider til egne vandringer i et meget flott og stort fjellterreng.

Ta en kanotur på Rien — eller hvor som helst

PER AMUND STRICKERT

Kanotur i fjellet, ja, hvorfor ikke? Vi har fått inn hele to artikler om dette, og da redaktøren har såre vanskelig for å velge (begge forfattere er journalister), så bringer vi dem begge:

Kanoen er blitt plutselig populær igjen. Som ferie-fremkomst-middel har denne smekre og lette farkosten stor tiltrekningskraft på både unge og eldre eventyrlystne. Spesielt har turistindustrien i Nord-Sverige benyttet seg av denne interessen, og reklamerer med kano-turer langs flere stille vassdrag på opp til en ukes varighet. Med stor suksess.

I Sør-Norge er det vel uten tvil Glomma som er blitt mest trafikkert av kanoer, med vekslende hell. Selv om Trøndelag mangler de helt idéelle «kano-veier», utelukker ikke dette en stadig økende interesse for kanoturer. Man trenger langt fra noen elv for å legge ut i kano, det finnes nok av sjøer som innbyr til villmarksliv pr. kano.

Som Rien f.eks., et syv kilometer langt vann i fjellene mellom Brekken og Tydal. 15 km² stor er sjøen, som til alle tider har vært et ettertraktet mål for fiskere, både fra Sverige og Norge. Rien er kjent for å være en bra fiskesjø, speiselt for ørret og røye. Den ligger i en høyde av 762 meter over havet, og sjøen ligger idyllisk til, omkranset av Vigelfjella og Knuvlene i øst og Gaulhåvola og Kjæråfjella i vest. Med sine lune vikar og mange holmer er Rien en ufarlig sjø i godvær, men når nordavinden tar tak, kan den være farlig nok å legge utpå med kano.

Vi angret ikke på at vi valgte nettopp Rien. Vi padlet langs skogkledte strender, gjorde strandhugg i lune vikar, fisket, vandret innover multemyrene mot fiskerike vann og tjern, overnattet under

åpen himmel og sov som en sten, kokte kaffe på tørre bjerkekvister ved stranden, ble gjennomvåt av regnet, svettet i solsteken og brukte armene under padlingen. Og hver time var herlig, hva kan man ønske seg mer av en ferie enn fullstendig avkobling med noe annet, noe primitivt — ute under åpen himmel. Kanoturen lot seg utmerket kombinere med kortere fotturer til fjells. Og områdene på østsiden av Rien passer godt for fotturister, terrenget er oversiktlig og lett å gå i.

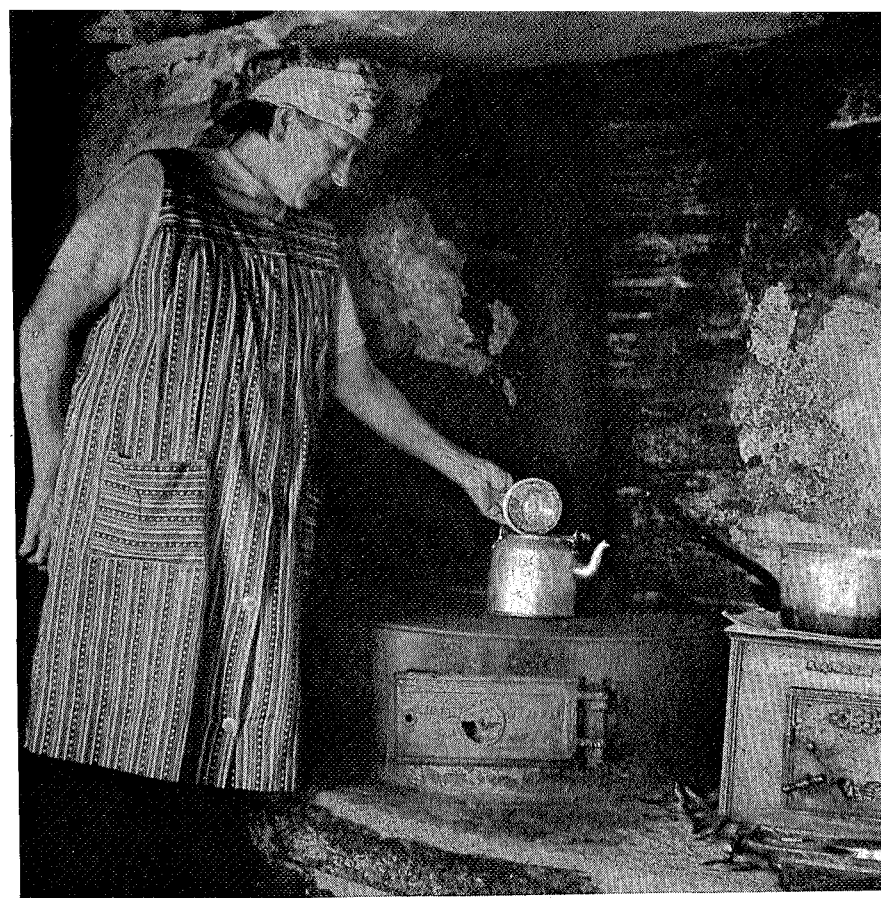
— Det er ikke alle som har råd til å kjøpe en kano, vil noen hevde.

Men det hele kan gjøres meget billig. Vår kano var «hjemmelaget», av glassfiber og flytende plast i løpet av et par kvelder. Man låner en ferdig kano, plastrer og smører utenpå denne, og skroget er ferdig. Et par flytetanker kommer til, en oppskåret plastslange tredd nedover den sprø glassfiber-ripen, et par avstivere av tre skrudd fast på innsiden av skroget, et par seter av skumplast og hårdplater ble satt inn, og kanoen var ferdig til bruk. Padleårene fåes kjøpt i en sportsforretning.

Og det er utrolig hvor lite en slik kano veier — og hvor mye den bærer. En kan om nødvendig ta kanoen på ryggen fra det ene vannet til det andre, det blir bare 15 kilo på hver når det er to mann som er ute og går, eller en kan dra den opp på stranden og la den ligge der mens man selv bruker apostlenes hester.

Rien kan virke stor nok fra en liten kano. Mektig og snøkledd reiser Sylene seg mot øst i bakgrunnen. Til venstre noen av de nedlagte setervollene i Langvika.

Erling Sjong.

Hanna Ridal — gjestfri og hyggelig som få. Og god kaffe koker hun på den gamle vedkomfyren i sommerstua på Råvollen.

Erling Sjong.

Når man først besøker Rien, er det nesten uungåelig å legge veien om Råvollen og Hanna Ridal. Alle som kjenner Rien, kjenner også Hanna Ridal. I over 40 år har hun bodd ved sjøen, året rundt. For to år siden ble gårdsdriften på Råvollen nedlagt, og de to siste vintrene har Hanna bodd hos to av sønnene sine på Røros. Men det er på Råvollen Hanna trives best, når det går mot påske finner hun igjen veien til Ridalen. Og blir der til isen begynner å legge seg på Rien i månedsskiftet oktober/november. Om somrene bor hun selv i den koselige sommerstua på Råvollen, mens «vinterhusene» leies ut til turister. For en del år siden var gården også kvarter for TT. Men i dag er det langt mellom nordmennene på Råvollen, svenskene dominerer fullstendig, påske som sommer.

Nå kommer ikke svenskene for å gå i fjellet, eller for å nyte ensomheten ved Rien — nei, de kommer for å fiske. Selv om ikke fisken biter så villig som før om årene, så er svenskene ute på sjøen nesten hele døgnet. En liten røye på kroken er nok til at de fleste er fornøyd med den lange turen til Rien.

Ennå er strendene rundt Rien så og si fri for hytter, når man ser bort fra den nordre enden av sjøen. Dette at det er så få hytter gir en tross alt en deilig følelse av avstressende ensomhet. Det går an å bevege seg uten å bli iakttatt som uvedkommende for hvert skritt en tar.

Nåja, glem det med hyttene. Med kano er det lett å svinge unna andre mennesker på Rien — og andre steder for den saks skyld. Men når De en gang legger turen om Ridalen, sving for all del ikke unna Råvollen. Hanna er gjestfriheten selv, og har mye rart å fortelle om fra sin tid som gårdkone på en av sivilisasjonens utposter.

Dra kanoen på land i en lun vik, slå opp teltet, kok kaffe — og nyt ensomheten. Som her ved Rien.

Erling Sjong.

Og Hanna kan det med å koke kaffe på den gamle vedkomfyren, og å servere rømme-stekt ørret. Den var virkelig en opplevelse.

Skulle ikke noen andre få lyst til å begi seg på ferd ut i naturen ved hjelp av kano, tar vi gjerne turen opp igjen — uten å møte andre enn oss selv. Hvis De allikevel faller for fristelsen — glem ikke flytevest.

Med kano langs Femunden

PER ØYSTEIN JEVNE

Kanotur på Femunden er så langt i fra noe nytt. Denne innsjøen ser ut til å ha hatt en viss tiltrekning på kanopadlere i en årrekke, noe som forøvrig ble bekreftet gjennom historier av mere eller mindre hårreisende art, fortalt av beboere langs vannet. Kollega Finn Åldstedt og undertegnede la i juli ut på en ferd langs Femunden i selvbygget plastkano, en ferd som av mange — og til dels med rette — ble karakterisert som hasardiøs. Det må dessverre innrømmes at vårt kjennskap til padling var lik null, og de første urytmiske prøvetak ble tatt i det kanoen ble sjøsatt på Femunden en vindfull dag i midten av juli. En bekjent av oss hadde fortalt hvordan vi helst skulle sitte i kanoen, med baken mot toftene og bena stukket innunder, men dette viste seg å bli en altfor rank last for fartøyet, så den første dagen langs med Femunden ble temmelig nervepirrende. Da vi etter omkring fire timers nervøse padling mot Røa endelig kom oss igjennom de karakteristiske «brenningene» der elvestrømmen møter sjøen, hadde kollega Åldstedt fått senestreck og lamelse fra hoften og ned og måtte således hjelpes i land.

Det blåste friskt da vi la ut fra Søndervika første dag, og en paraply som ble tatt i bruk som seil, kunne etter noen få vindkast hverken nyttiggjøres som seil eller paraply mere. Femunden er 62 km lang og var tidligere landets nest største innsjø, men etter Røssvatnets oppdemming, ligger den på tredje plass. Vi padlet til Røa første dag, der vi slo leir. En finere fiskeelv enn Røa går det nok lenge før vi kommer over igjen. Riktignok fikk vi ikke fisk, til det var været for kaldt. Natttemperaturen var nede i 3 grader. Men